

PAPP ATTILA ZSOLT

Sötétvendég

A sötétvendég megjön minden másnapon,
leül a fotelbe és kitartóan néz.
Elsétálhatnál még, de inkább úgy döntesz,
hogy szokod azt a szúrós tekintetet,
amely átvillan a szoba félhomályán.
Nem csinál semmit, csak ott van, elenged
és elengedheted, következmény nélkül.
Igyekszel minél kisebbre húzni magad
a sarokban, gyomortájról indul
ez az érzés, beleburkolózol,
mint illedelmes, megfáradt halottak.

A bűn zsoldja a halál, tehát halott vagy,
mindig is az voltál. De mi a zsoldja
a halálnak? Alighanem maga a bűn.

Ahogy ereszkednek alá a fellegek,
egyre nő az el nem követett bűnök
árnyéka. Az elkövetett bűnöknek
nincs árnyékuk, egymagukban állnak,
mint Ozymandiás, mozdíthatatlanul.
Ismeretlen országokon kell átkelned,
hogy elérj hozzájuk. Veszélyes terep
ez, magányosan az éjszakai
sivatag köpenyében. A másnap
zsoldja ez a végeláthatatlan út.

Búcsúszerű

Apollinaire!

Letéptem ezt a hangszálat
Ahogy majd engem is letépnek
Szeretnék még időzni nálad
Uram kinek a lelkén szárad
Halálom örök tévedésed